Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 24. Den 15. September 1880. 29. Aargang.

Tale af Ældste Orson Pratt,

afholdt i Tabernaklet, Salt Lake City, den 21de September 1879.

(Fra «Deseret News».)

(Sluttet fra Side 359.)

Hvor kjærlig og god var ikke vor himmelske Fader, endog førend denne Kirkes Oprettelse, efter at han i Forvejen havde inspireret denne unge Dreng til at oversætte disse Optegnelser? Hvilken Kjærlighed lagde han ikke for Dagen derved, at han sendte en Engel fra Himmelen til tre andre Personer, nemlig David Whitmer, Oliver Cowdery og Martin Harris, ved en vis Lejlighed, da Joseph ogsaa var hos dem? Denne Engel nedsteg fra Himmelen, iklædt Lys og Herlighed, og idet han tog Optegnelserne i sine Hænder, bladede han dem igjennem Blad for Blad, visende til disse tre Andre, foruden Oversætteren, de Indgravninger, som fandtes paa Pladerne. Hvilken kjærlig Handling af den Almægtige! En Kirke skulde oprettes, og Herren var villig til at Verden skulde have alle de Beviser, som der med Rimelighed kunde fordres, endog før den første Gren af Kirken blev oprettet. Nedlod han sig i mange af de tidligere Uddelinger til at gjøre saa meget for de forskjellige Slægter, der have levet, som han har gjort for den nulevende Slægt? Betragt for Exempel Noæ Dage. Denne Herrens Tjener havde et Budskab at forkynde, et Budskab, som angik hele den dalevende Slægt. Han maatte fortælle Folket, som levede omkring ham, at Gud havde talt. „Og hvad har han sagt?" spurgte man maaske. „Han har fortalt mig, at han paa Grund af Eders Ugudelighed vil sende en Vandflod over Eder. Han vil aabne det store Dybs Kilder og Himmelens Sluser og saaledes udrydde disse ugudelige Nationer med Rod og Gren ved en Vandflod med Undtagelse af nogle Faa, som ville tro mit Budskab og gaa ind i Arken, som jeg er ifærd med at bygge." Hvor mange Vidner oprejste Herren den Gang? Jeg antager, han maa have aabenbaret sig til Noæ Sønner, ligesaa vel som til Noæ selv; dette vil altsaa kun blive fire Vidner; men vi have imidlertid ingen Beret-

ning om, at Herren aabenbarede sig for Noæ tre Sønner. Dog hvad enten de modtoge Aabenbaring eller ikke, troede de deres Faders Vidnesbyrd. Deres Tro var under alle Omstændigheder stærk nok til at faa dem til at arbejde sammen med den gamle Mand, og de arbejdede uden= tvivl med Møje og Besvær i flere Aar, førend de fik Tømmeret tilberedt, hvoraf de byggede dette store Fartøj eller Arken. Endelig fik de den færdig, og Markens vilde Dyr, der syntes at være i Besid= delse af mere Inspiration end Folket i de Dage, begyndte at komme frem fra Skovene til det besynderlige Fartøj, og tilsidst, efter at de vare gaaede ind, blev Døren tillukt. Disse maa have været profetiske Dyr; de maa have havt et guddommeligt Instinkt, hvorved de saa= ledes vare istand til at kunne forstaa, hvad der var ivente, langt bedre end Men= neskene i de Dage. Regnen styrtede ned, Jorden blev oversvømmet med Vand, og vi læse, at Noa ved sit Vidnesbyrd fordømte hele Verden. Er det muligt? Kun et Vidne? Kunde et eneste Vidnes Vidnesbyrd fordømme den dalevende Menneskeslægt, og bleve de udryddede fra Jordens Overflade, fordi de forka= stede en eneste Herrens Tjener, som var sendt til dem? Herren har gjort lidt mere for den Slægt, som lever i vore Dage. Han sendte fire Vidner førend han organiserede Kirken, og dette var ikke Alt. Der fandtes Andre, som mod= toge stort Vidnesbyrd og store Beviser fra Herren, uagtet de saa ikke nogen Engel; de saa ikke Pladerne i Englens Hænder, men hvad saa de? De saa, at denne unge Mand, Joseph, havde disse Plader. De toge dem i deres Hæn= der og berørte dem med deres egne Fingre; otte andre Mænd, foruden de fire, som jeg har omtalt, saa Indgrav= ningerne paa disse Plader, og de bære Vidnesbyrd om, hvad de saa. Med for= nuftige og besindige Ord bære de Vid= nesbyrd om, at de berørte Pladerne med deres egne Hænder, at de følte deres Vægt, at de lagde Mærke til Indgrav= ningerne paa dem og at det Hele havde Udseende af ældgammelt, besynderligt udført Arbejde; de bare altsaa simpelhen Vidnesbyrd om, hvad deres Øjne saa og hvad de følte med deres Hænder, Deres Navne, tilligemed de Fires Navne, som saa Englen, blev føjet til denne Optegnelse, da den første Udgave af Bo= gen udkom fra Trykken. Gud nedlod sig altsaa til at oprejse tolv Vidner, førend han oprettede denne Kirke. Dersom et eneste Vidne kunde fordømme Verden i Noæ Dage, er da ikke tolv Vidner til= strækkeligt til at fordømme den nulevende Slægt. Jeg synes, at Gud har været meget overbærende, meget kjærlig og barm= hjærtig, idet han begyndte dette Værk med saa mange Vidner.

Men der synes at være andre Vid= nesbyrd og flere Beviser for Rigtigheden og Guddommeligheden af denne Bog, hvilke ere meget større end disse, jeg allerede har nævnt. Et Løfte, der er meget bedre end Engles Betjening til Andre, er givet til alle Mennesker. Hvil= ken Overbevisning kan jeg, I eller nogen Anden iblandt Jordens mange Folk og Slægter erholde angaaende Mormons Bogs Guddommelighed der= ved, at fire Vidner, som levede paa et eller andet Sted af vor Klode, erklære, at en Engel er kommen ned fra Himmelen? Giver dette mig nogen Kundskab eller Overbevisning? Nej. Meddelte dette nogen Kundskab til nogen anden Skab= ning paa Jordens Overflade? Nej. Be= høve vi maaske ikke nogen Overbevisning ligesom de? Jo vi gjør. Jeg har en Sjæl, der maa enten blive frelst eller gaa til Fortabelse, ligesaa vel som disse

fire Mænd. Dersom dette er Tilfældet, burde jeg da ikke, ligesaa vel som de, have en Overbevisning angaaende min Sikkerhed og Frelse? Jeg er idetmindste af den Mening. Har Herren gjort det umuligt for mig at erholde denne Kundskab? Nej. Budskabet selv, som indeholdes i Bogen samt i det Ny Testamente og i de nyere Aabenbaringer, der ere givne gjennem Profeten Joseph, fortæller mig og Eder samt alle Mennesker paa den hele Jords Overflade, hvorledes vi ogsaa kunne erholde Kundskab om Mormons Bogs samt dette Værks Sandfærdighed. Paa hvilken Maade? Ved at faa en direkte Aabenbaring eller et Syn fra den samme Gud? Nej. Ved at vi alle skulle modtage Engles Betjening? Nej. Til Nogle gives een Gave og til Andre gives andre Gaver. Nogle annamme Kundskab paa een Maade og Andre paa en anden Maade. Herren har lovet, at dersom jeg vil omvende mig, dersom I ville omvende Eder, dersom Folket i de Forenede Stater vil omvende sig, dersom Folket i enhver Nation paa Jorden vil omvende sig og adlyde hans Befalinger, saa skulde de annamme den Helligaand. Vil denne give os en Overbevisning ligesaa klar, bestemt og tydelig, som de Andre har faaet ved Engles Betjening? Ja.

Antag nu, at jeg var en naturlig Mand, der aldrig havde annammet den Helligaand. Antag at en Mand skulde komme til mig og bevidne, at han havde modtaget den Helligaand, at han havde havt himmelske Syner, at Herren havde sendt Engle til ham, hvad Kundskab vilde dette give mig? Hvad vilde jeg vide angaaende den Helligaand, dersom jeg aldrig selv havde modtaget den. Ingen kan kjende de Ting, som ere af Gud, uden ved Guds Aand, siger Apostlen Paulus til Korinthierne. Det er umuligt for det naturlige Menneske at kjende de Ting, som høre Gud til, og dersom jeg var en naturlig Mand, der aldrig havde annammet den Helligaand, vilde jeg maaske kunne høre en Mængde Vidner tale om, hvad de havde annammet, uden at jeg derfor kunde blive overbevidst. Jeg kunde maaske sige: „I synes at være et oprigtigt Folk; I synes at være ærlige i Eders Forklaringer; I sige, at I have havt Englebesøg, at I have modtaget himmelske Syner og at den Helligaand har været udgydt over Eder, men jeg har aldrig som en naturlig Mand modtaget noget Saadant.“ Hvad Grund vilde der nu være til at fordømme mig paa den store Dommens Dag, dersom jeg forkastede deres Vidnesbyrd? Men de vilde maaske fortælle mig, at jeg kunde blive bragt i Forbindelse med Himmelen ligesaa vel som de. Maaske de vilde sige mig, at jeg ligesom de kunde faa den Helligaands Gave paa visse Betingelser, dersom jeg kun vilde øve tilstrækkelig Tro, omvende mig fra det Onde, blive døbt til Syndernes Forladelse og faa Herrens Tjenere til at lægge deres Hænder paa mit Hoved for Modtagelsen af den Helligaand; og endvidere, at dersom jeg vilde indgaa i Pagt med den Allerhøjeste, adlyde hans Bud og paakalde hans Navn i Tro, skulde jeg faa et Vidnesbyrd for mig selv om Sandheden af dette Værk. Jeg formoder, at dersom jeg da ikke gjorde alle disse Ting, vilde denne store Skare af Vidner, som jeg har omtalt, kunne staa frem imod mig paa Dommens Dag og fordømme mig. Men dersom jeg øvede mig i Tro, uagtet jeg maaske ingen stor Kundskab havde, og efterkom Befalingerne samt viste Lydighed til Evangeliets Principer, og jeg saa fik Vidnesbyrdet for mig selv, da vilde det ikke være nødvendigt for mig at forstole mig paa David

Whitmer, Martin Harris, Oliver Cowdery eller Joseph Smith, ejheller nogen anden af de tolv Vidner, som saa Pladerne, ejheller noget andet Menneske paa hele Jorden. Jeg kunde da sige: „O Herre, min Gud, Du har opfyldt dit Løfte, som Du har givet; Du har sagt, at dersom jeg vilde omvende mig og blive døbt, skulde jeg modtage visse Velsignelser. De ere blevne mig givne og og derfor veed jeg nu, at dine Ord ere sande." Og fra denne Tid af, og ikke før, kunde jeg selv være et Vidne.

Ere vor Tids forskjellige Samfunds Præster, som aldrig have havt Aabenbaringens Aand, skikkede til at staa som Vidner for denne Slægt og forkynde Guds Ord? Nej. Kunne de staa frem paa den store Dommens Dag og fordømme Nogen af denne Slægt, til hvem de have prædiket? Nej. Hvorfor ikke? Af den simple Grund, at de slet ikke ere Vidner. De kunne fortælle, hvad de Gamle sagde, hvorledes de Gamle bleve Vidner, men selv have de ingen Erfaring i disse Ting, og derfor har Gud ikke gjort dem til Vidner. De kunne ikke fordømme et eneste Menneske paa hele Jorden ved al deres Prædiken og Vidnesbyrd.

Vi leve i den store og sidste Husholdning, i hvilken Gud har beredt et Middel, hvorved Tusinder af Vidner kunne oprejses, saa at Alle kunne komme til at kjende og forstaa ligesom Petrus. Denne Jesu Apostel fik ikke sin Kundskab eller Overbevisning ved at se Mirakler udførte. Han kom ikke i Besiddelse af sin Kundskab om, at Jesus var Kristus, fordi en eller anden Mand havde modtaget Kundskab derom. Frelseren velsignede ham og sagde: „Salig er Du, Simon, Jonas' Søn! thi Kjød og Blod haver ikke aabenbaret Dig det, men min Fader, som er i Himmelen." Herren havde givet Petrus denne Kundskab ved Aabenbaring, og følgelig blev Petrus derved et levende Vidne. Paa samme Maade har Herren, ved at give Aabenbaringer fra Himmelen til Tusinder af de Sidste-Dages Hellige, gjort dem til Vidner om dette Værks Guddommelighed.

Hvor meget burde de Sidste-Dages Hellige ikke glæde sig! Hvor trofaste burde vi ikke allesammen være! Hvor ubetydelige ere ikke det nærværende Livs Anliggender, sammenlignet med Guds Kundskab, som I have annammet!" Paaskjønne I dette, I Sidste Dages Hellige? Paaskjønne I dette i den Grad, som I burde gjøre, eller er Eders Sind paavirket mer eller mindre af denne Verdens Smaaligheder eller Forfængeligheder. Er den største Del af Eders Opmærksomhed henvendt derpaa? Forglemme I Eders Gud, Storheden af Eders Kaldelse og den Kundskab, I have annammet? Jeg haaber det ikke.

Jeg tror, at de Sidste-Dages Hellige er det allerbedste Folk, som findes paa Jorden. Hvorfor? Fordi de den ganske Dag have været villige til at lide Forfølgelse og Trængsler for Evangeliets Skyld. De have været villige til at forlade deres Hjem, deres Marker og deres Ejendele; de have været villige til at se alle deres jordiske Goder falde i deres Fjenders Hænder og fly til et øde Land for deres Religions Skyld. Har Gud forglemt alt dette? O, I Zions Indbyggere! antage I, fordi det er en Del Aar siden dette skete, at Herren har forglemt Eders Trængsler, Forfølgelser, Opofrelser og Lidelser i denne Kirkes tidligere Dage? Nej. De ere skrevne ligesom paa hans Haandflade, de ere indgravne med en uudslettelig Skrift paa hans Hjærtes Tanker. Han holder alle disse Ting i Erindring og en Betalingsdag er ivente, og den er ikke langt borte — en Betalingsdag for Zion og for alle

hendes Forfølgere, en Betalingsdag for alle Jordens Nationer, som stride imod Zions Bjærg. Herren ihukommer alle disse Ting og vil gjengjælde dem i sin egen belejlige Tid. Men endnu er det vore Trængsels Dage ligesom det har været i de sidste 40 Aar og derover. Er der bedre Dage ivente? Ja. Men hvor langt de endnu ere i Fremtiden, er jeg ikke Profet nok til at kunne sige. Alt hvad jeg med Vished veed, er, at de ere meget nær for Haanden, ja Dagen er nær, da Herren vil komme frem af sit Skjulested og opfylde Alt, hvad han har talet angaaende Zion og dette Lands Indbyggere. Zion er ikke bestemt til at skulle nedtrædes i Støvet evindelig; hun er ikke bestemt til altid at skulle plages og trænges af denne Verdens Riger. Vendepunktet vil komme og det er nær for Haanden. Dagen kommer — jeg veed den er nær — da de Unge og den opvoxende Slægt, som sidde foran mig i denne store Forsamling idag, og som findes spredte overalt i disse Bjærges Dale, ville se Bladet vende sig til Zions Befrielse. Hvad ville de se? De ville se en Mand blive oprejst ligesom Moses i gamle Dage, en Mand, til hvem Herren vil aabenbare sig, ligesom han gjorde til sin Tjener Moses fordum, ved Engle, ved Syner, ved Aabenbaring fra Himmelen, og han vil give ham Befalinger og gjøre ham til et Redskab i hans Haand til at forløse Folket og gjenindsætte dem paa deres evige Besiddelser paa det amerikanske Kontinent. Vil han vise sin Kraft paa den Dag, ligesom han gjorde i Mose og Israels Børns Dage? Ja, kun han vil gjøre det med større Kraft og i større Udstrækning end i Mose Dage, thi her findes et større Kontinent end Ægypti Land og et talrigere Folk end Ægypterne. Følgelig vil han fremvise sin Magt for alle dette Lands Indbyggere. Han vil opfylde Esaiæ tydelige og bestemte Profetier og blotte sin Arm for alle Nationernes Øjne, indtil alle Jordens Ender skulle se Guds Frelse. Hvad ville Menneskene da sige angaaende Zion og dette Folk? De, som blive sparede under de skrækkelige Straffedomme, der skulle ramme Nationerne, ville sige: „Det Folk, som kaldes de Sidste-Dages Hellige, Zions Indbyggere, er visselig vor Guds Folk. Gud er med dem, hans Kraft er hos dem, det er hans Magt som befrier dette Folk; det er hans Kraft, der er over dem i Skikkelse af en Sky om Dagen og en Ildslue om Natten. Det er hans Kraft, som beskytter deres Forsamlinger, deres Stæder og deres hellige Tempel. Lad os ikke længere stride imod Zion eller Guds Folk, men lad os indgaa i den evige Pagt, som paany er bleven aabenbaret. Vi ville forene os med Guds Folk." Paa den Dag vil alt det opfyldes, som Profeten Esaias siger i sit 2det Kapitel og Mika i sit 4de Kapitel, nemlig at i de sidste Dage skulle mange Folk gaa og sige: „Kommer og lader os gaa op til Herrens Bjærg, til Jakobs Guds Hus, at han maa lære os om sine Veje, at vi maa vandre paa hans Stier, thi af Zion skal Loven udgaa og Herrens Ord af Jerusalem."

Maa Gud velsigne Eder — ikke de Onde og Ugudelige, ikke dem, som bespotte Herrens Navn, ikke dem, som stride imod Zion — men alle sande, rene og dydige Sidste-Dages Hellige, er min Bøn i Jesu Navn. Amen.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de September.

Herrens Værks Fremgang i Europa.

(Fra «Millennial Star».)

Præsident Wm. Budge forlod Liverpool den 14de Juli for at aflægge et Besøg til Missionerne og Konferencerne i Skandinavien, Tyskland og Holland. Efter en Fraværelse paa omtrent sex Uger, kom han tilbage den 26de August, i Nydelsen af god Helbred og var glad i Aanden samt højlig tilfreds med sin Rejse. Hans Hjærte glædede sig over den fortrinlige Tilstand, hvori han fandt de forskjellige Konferencer, samt de herlige Udsigter, der vare for Herrens Værks Fremgang næsten paa ethvert Sted, hvor Evangeliet havde faaet Fodfæste, naar man tager i Betragtning de Omstændigheder, hvorunder de Ældste og Hellige, i Særdeleshed paa enkelte Steder, ere stillede.

I de skandinaviske Lande synes Kirken at være ligesaa kraftig og de trofaste Ældsters Virksomhed ligesaa frugtbærende, som paa nogen tidligere Tid i denne Missions Historie. De Hellige ere tilladte at forsamle sig i store Sale og Forsamlingslokaler, uden Frygt for Forstyrrelse fra de verdslige Autoriteters Side, uagtet der paa nogle Steder ere lagte Hindringer ivejen for Udførelsen af Daabsordinancen. Foruden Missionærerne fra Utah er der ogsaa et betydeligt Antal indfødte Ældster beskjæftigede i Evangeliets Tjeneste; nogle af disse hellige al deres Tid til at forkynde Ordet, medens andre af og til arbejde i det timelige. Brødrene ere velforsynede med Bøger og Smaaskrifter, hvilke de med stor Flid udspreder blandt Folket. Det er Hensigten at udgive flere Skrifter og Bøger, som vil være passende for Udbredelsen af Evangeli-Kundskab. Under Præsident Wilhelmsens virksomme og indsigtsfulde Ledelse ere Ældsterne i den skandinaviske Mission meget flittige og nidkjære i deres Arbejder. Udgivelsen af den ny Udgave af Mormons Bog paa Dansk skrider rask og godt fra Haanden; omtrent otte Ark ere allerede trykte. I dette vigtige og ansvarsfulde Foretagende assisteres han paa en meget duelig og indsigtsfuld Maade af Ældste Andrew Jenson, hvis literære Virksomhed paa Kontoret er til stor Nytte.

Uagtet Slesvig-Holsten udgjør en Del af det tyske Kejserdømme, hører det under den skandinaviske Mission. For en kort Tid siden blev en indfødt svensk Ældste (Ola Göthe), der har Kjendskab til det tydske Sprog, beskikket til at forene sig med og hjælpe Broder L. Suhrke i Holsten. Da han modtog denne sin Beskikkelse, virkede han som Missionær i Sverige, et langt Stykke Vej fra Stockholm; han døbte imidlertid en Dame, hvilket gav Anledning til at han blev arresteret af Politiet og transporteret til Stockholm, hvor han strax sattes paa fri Fod igjen. Han betragtede denne Omstændighed som Noget særdeles heldigt, thi han blev saaledes bragt et langt Stykke paa Vejen til hans ny Arbejdsmark uden nogen Bekostning for sit eget Vedkommende, selv om han var under en Eskorte, der just ikke var efter hans eget Valg.

Det er med Glæde, at vi kunne berette, at det er lykkedes Ældste Suhrke at aabne Evangeliets Dør i Slesvig-Holsten, idet han nemlig har døbt omtrent 25 Personer. For faa Dage siden kom det os imidlertid for Øre, at hans Missionsvirksomhed i den Del af Landet pludselig er bleven standset derved, at Politimyndighederne har landsforvist ham. Dette indtraf omtrent paa samme Tid, som den svenske Broder ventede at ankomme dertil.

Ældsternes Virksomhed i det tyske Kejserdømme har i en stor Grad været hindret paa Grund af Politiets strænge Opsyn. I Berlin er Ældste Kienke, som har været meget trofast og nidkjær, bleven meget hindret i sin Virksomhed af denne Aarsag. Forsamlinger af mere end et meget lille Antal tillades ikke uden Tilstedeværelsen af en Politibetjent. Ældste Kienke var ikke alene forhindret i at afholde Forsamlinger, men har ogsaa, for at undgaa Politiets Mellemkomst, været nødsaget til at bruge stor Forsigtighed med Hensyn til hvem han har samtalet med om Evangeliet. Præsident Ballif samt Ældsterne Kienke og Rosenbaum have alle lagt rosværdig Forsigtighed for Dagen ved at undgaa enhver Fremgangsmaade, der i nogen Hensende kunde hendrage Politiets Opmærksomhed paa vore Missionsforetagender.

Uagtet Rejsepas-Systemet anses for at være ophævet i Tydskland, indfandt en Politibetjent sig pludselig paa Hotellet, hvor Præsident Budge var taget ind i Berlin, og forlangte et Pas af ham. Heldigvis var han i Besiddelse af et Saadant, hvilket han gav ham; det blev ham tilbagesendt den følgende Dag med den Forsikring, at det var „ganske rigtigt."

Møderne, som bleve afholdte i Berlin, vare meget interessante; Præsident Budge talte baade i det tydske og engelske Sprog. Ældsterne Snow og Martineau talte ogsaa til de Forsamlede og Præsident Ballif fungerede som Tolk. De Hellige følte sig glade og Grenenes Anliggender vare i den bedste Orden, og uagtet Ældsterne fra Utah ere blevne landsforviste for Nærværende, have vi ikke den mindste Anelse om, at Værket vil blive standset. Derimod er det sandsynligt, at denne Regjeringens Handlemaade, der udentvivl vil hendrage Folkets Opmærksomhed paa Evangeliet i større Grad end forhen, vil formedelst Herrens Velsignelse give Værket et nyt Stød fremad. Landsforvisningsdekretet vil, hvad Guds Værk angaar, kun i praktisk Betydning være anvendelig paa den ene af de arresterede Ældster, nemlig Ældste Rosenbaum; thi Præsident Ballif var kun i Berlin paa et midlertidigt Besøg og Ældste Kienke var omtrent færdig til at rejse tilbage til Utah alligevel.

For en ikke lang Tid siden rejste Ældste A. Heppler til Bajern i det tydske Rige. Han vandt snart en Del Venner, afholdt adskillige private Forsamlinger og døbte fem Mand; desforuden fandtes der to Kvinder, der ogsaa vare færdige til at lade sig døbe, men de vare ikke istand til at kunde gaa saa langt et Stykke Vej, som gjordes nødvendigt, for at de kunne annamme den hellige Ordinance. Br. Heppler ventede imidlertid snart at faa Lejlighed til at døbe dem. Han opdagede, at Politiet var paa Spor efter ham, og som Følge deraf forventede man, at han med det Første vilde blive nødsaget til at forlade Landet for en Tid.

Ældste Graehl arbejder med Held i Genf, hvor han, ifølge de sidste Efterretninger, forventer snart at oprette en Gren af Kirken.

Paa Grund af et tidligere Forbud af Politimyndighederne i Ludwigshaven

afholdes ingen offentlige Forsamlinger i denne Del af Tyskland. Missionsvirksomheden fortsættes imidlertid paa en mere privat Maade, saa at Værket i denne Del af Missionen ogsaa fremmes med Flid og Nidkjærhed.

Herens Gjerning gjør ogsaa god Fremgang i andre Dele af den svejtsiske og tyske Mission, og under Præsident Ballifs Ledelse er den i en saa livlig og kraftig Forfatning, som man kan forvente, i Betragtning af de mange Hindringer, som findes for Sandhedens Udbredelse næsten overalt i Missionen.

Den hollandske Mission, under Bestyrelse af Præsident Van Dyk, fremviser en aaben Mark for en god Missionsvirksomhed. Med Undtagelse af en Indskrænkning i Henseende til at prædike under aaben Himmel, findes der i Holland en omtrent ligesaa omfattende Religionsfrihed, som i Storbritannien. Der synes at være Lejlighed til at høste, men Arbejderne ere overordentlig faa. Nogle nidkjære og forstandige Arbejdere til at hjælpe Ældste Van Dyk i denne Del af Vingaarden vilde være ønskeligt. Konferencemødet, som afholdtes i Zwolle om Søndagen den 22de August, var meget interessant. Omtrent 40 Hellige vare tilstede og desforuden Fremmede nok til ialt at udgjøre en Forsamling af omtrent 150 Mennesker. Lokalet havde kun Siddepladser for 120 Personer, saa at et betydeligt Antal maatte staa op under Tjenesten. Medens Præsident Budge talte om Evangeliets Principer, oversatte Ældste Van Dyk Sætning for Sætning, og Folket trængte frem og hældede sig forover, begjærlige efter at opfange ethvert Ord, som blev sagt; de syntes at have stor Interesse for Talen.

En Ting, forbunden med Præsident Budges Besøg til de forskjellige Dele af Missionen, var meget behagelig, nemlig den øjensynlige Begjærlighed, som udvistes af Præsidenterne Wilhelmsen, Ballif og Van Dyk, samt Ældsterne, der arbejder under deres Bestyrelse, efter at lære hans almindelige Mening at kjende med Hensyn til den europæiske Mission, saaledes som tidligere har været tilkjendegivet igjennem «Millennial Star» samt ved Breve mellem ham og Brødrene. Denne Tænkemaade er af uberegnelig Værdi, da den danner Ensformighed i Anskuelser, Betragtninger og Handlinger, hvilket udøver en mægtig Indflydelse i Bestyrelsen af Kirkens Affærer i disse Lande.

Naar Alt tages i Betragtning kan det med Sandhed siges, at Herrens Gjerning i de europæiske Lande er i en tilfredsstillende og trivelig Stilling. De Hellige allevegne ere tilsyneladende besjælede af Herrens Aand og de Oprigtige af Hjærtet samles ind i Kristi Faaresti. Præsidentens Besøg til de forskjellige Missioner og Konferencer i Nord- og Mellemeuropa vil udentvivl have en gavnlig Virkning. Det gav ham Lejlighed til at meddele mundtlige Raad, Instruxer og Undervisninger, hvilke bleve modtagne med Glæde og i den Aand, under hvis Indflydelse de bleve givne. Saadanne Oplysninger med Hensyn til Værkets Fremgang og Stilling, som ikke kunde erholdes paa nogen anden Maade end ved personlig Erfaring og Jagttagelse, bleve ogsaa indhentede, hvilket vil være til stor Nytte i Fremtiden.

Vore Emigranter, som afrejste fra Kjøbenhavn med Dampskibet „Otto" den 28de August, ankom efter en lykkelig og behagelig Rejse over Nordsøen til Hull den 31te s. M. Rejsen fortsattes strax med Jærnbanen til Liverpool, hvor de skandinaviske Emigranter, ialt 140 Sjæle, tilligemed 138 engelske og 38 tyske Hellige, gik ombord paa Dampskibet „Nevada" og afsejlede fra Liverpool den 4de Septbr. Ældste John Rider beskikkedes til Præsident for Selskabet med George H. Taylor og Peter Reid til Raadgivere. Broder Jonas Halvorsen blev beskikket til at overtage den umiddelbare Ledelse af den skandiaviske Afdeling.

Konferencemøderne

dette Efteraar ville blive afholdte i følgende Orden:

Kristiania	den	25de og 26de		September.
Stockholm	—	2den og 3die		Oktober.
Gøteborg	—	9de	„ 10de	—
Kjøbenhavn	—	16de	„ 17de	—
Aalborg	—	23de	„ 24de	—
Aarhus	—	30te	„ 31te	—
Malmø	—	6te	„ 7de	November.

Korrespondance.

Hamborg, den 4de Septbr. 1880.

Præsident N. Wilhelmsen.

Kjære Broder!

Med stor Glæde tager jeg Pennen i Haand for at underrette dem om, hvorledes jeg har havt det i den Tid, jeg sad indespærret i Fængslet i Kiel. Jeg kan med Sandhed sige, at jeg har været meget glad og tilfreds baade ved Dag og Nat og har tilbragt Tiden paa en meget behagelig Maade med at læse i Bibelen og Pagtens Bog samt med at synge tyske, engelske, og danske Salmer. Jeg nød ogsaa god Søvn og havde mange gode og behagelige Drømme, som jeg aldrig kan glemme. Jeg blev Aarsag til stor Opvækkelse derstedS og flere af Fangevogterne vare færdige til at lade sig døbe, hvorfor man fandt det nødvendigt at skikke mig bort saa hurtig som muligt. Jeg blev fremført for Retten, men det kunde ikke bevises, at jeg havde gjort mig skyldig i nogen strafværdig Forbrydelse; desuagtet benyttede Politiet sig af dets Magt og transporterede mig ud af Landet anden Gang, idet man samtidigt betydede mig, at dersom jeg vovede mig tilbage tredie Gang, vilde de sende mig til Amerika; men jeg svarede dem, at jeg frygtede ikke for dem eller deres Trusler, og det er min Hensigt at besøge de Hellige i Kiel igjen, naar Lejligheden tilbyder sig. Da Politiet betalte min Rejse til Hamborg, agter jeg foreløbig at tilbringe Tiden med at sprede lidt Lys om Evangeliet her i denne store Stad. Jeg føler mig forvisset om, at det Lys, som er

tændt i Kiel, vil vedblive at brænde og tiltage; Broder Gøthe har allerede døbt flere siden han ankom dertil og har Udsigter til fremdeles at faa Arbejde nok med at prædike og døbe samt sprede Lys og Kundskab iblandt de Hellige og dem, som ikke kjende Gud. Rygtet om denne Opvækkelse har tilsyneladende spredt sig over hele Tyskland, og her i Hamborg er jeg allerede vel kjendt. Baptist-Forstanderen i denne Stad har endog ladet bekjendtgjøre for sin Menighed, at „den farlige Mand er her", og han har udentvivl advaret imod mig, men jeg tror netop dette vil fremme vor Sag, og jeg agter at besøge Baptistmenigheden ved første Lejlighed. Jeg har skrevet til Kejseren og underrettet ham om, hvor uretfærdigt jeg er bleven behandlet i Kiel; Fremtiden vil vise, hvad han vil gjøre. Jeg besøgte den amerikanske Konsul i Kiel, men han blev bange og løb sin Vej. Ved en vis Lejlighed var jeg omringet af 35 Politibetjente, men det mærkværdigste af det Hele var, at uagtet jeg var midt iblandt dem, kunde de dog ikke se mig

Jeg vil nu slutte med at nedbede Herrens Velsignelse over Dem og over Alle, som arbejder for Sandhedens Sag, samt med en venlig Hilsen til Dem og alle de Hellige.

Jeg forbliver Deres trofaste Broder i det evige Evangelium.

L. Suhrke.

Almas Familie.

(En Skitse fra Mormons Bog. — Af Ældste George Reynolds)

(Fortsat fra Side 367.)

Og det endte ikke hermed, et pludseligt Jordskjælv rystede Jorden forfærdeligt, Fængselsmurene ravede lige til Grundvolden og strax indhyllede ogsaa et tykt Mørke alle dem, som formedelst Nysgjerrighed eller af andre Aarsager vare komne til Fængslet. Den besynderlige Ild, de ravende Mure, den skjælvende Jord og det uigjennemskuelige Mørke bidrog altsammen til at fylde deres Hjærter med Frygt og en hjærtegribende Angest. De erkjendte nu Guds almægtige Kraft, og de vare fyldte med Bevidstheden om deres egen elendige Ubetydelighed. En Røst, ja, en Røst af En, som de ikke kjendte, gjenlød i deres forskrækkede Øren; een Gang, to Gange, ja tre Gange hørtes den og blev hver Gang efterfulgt af Jordens Bæven og Fængselsmurenes Rystelse. Hele Naturen skjælvede for Nærværelsen af Himmelens Majestæt, medens det tykke, følelige og uigjennemtrængelige Mørke fremdeles indhyllede den forfærdede Mængde. Ovenfra hørtes Røsten; den var ovenover den mørke Sky og dens Stemme kom til deres skjælvende Hjærter i Forbindelse med den forfærdelige Torden; det var ikke en larmende eller støjende Røst, og lignede ikke Lyden af oprørte Vande, men „det var en stille og fuldkommen mild Røst, som om det var en Hvisken, og den trængte ind til Sjælens Inderste." Det var Jakobs almægtige Guds Røst, som kaldte paa Folket til at omvende sig og bød dem, ikke at tilføje hans Tjenere, som han havde sendt til dem for at forkynde dem glade Tidender, noget Ondt. Da Røsten hørtes tredie Gang, talte den forunderlige Ord til dem, hvilke ikke kunne udtales af Mennesker. Paa Grund af det tykke Mørke, som indhyllede dem, og den skrækkelige

Angest, som fyldte deres Hjærter, turde Ingen bevæge sig; Angest, Forbauselse og Frygt for det, der endnu maatte komme, havde fastnaglet Alle til det Sted, hvor de først stode.

Iblandt Mængden fandtes der en frafalden Nephit ved Navn Aminadab. Denne Mand, idet han traf at vende Ansigtet mod den Side, hvor de to Disciple stode, opdagede, at deres Aasyn skinnede af et herligt Lys, ligesom Engles Ansigter, og at de samtalede med et Væsen, der syntes at staa ovenover dem, thi deres Øjne vare vendte mod Himmelen. Aminadab hendrog de Omkringstaaendes Opmærksomhed paa det herlige Syn og den Rædsel, som næsten havde forstenet dem, forlod dem saa meget, at de bleve istand til at vende deres Ansigter mod Fangerne og saaledes ogsaa blive Vidner til det storartede Skue. „Hvad betyde alle disse Ting?" spurgte de med Ængstelighed. „De tale med Guds Engle," svarede Aminadab. „Hvad skulle vi gjøre for at dette Mørke maa blive borttaget fra os?" var deres næste Spørgsmaal. „I maa omvende Eder og raabe til Røsten, indtil I faa Tro paa Kristus," svarede han. Dette gjorde de; de raabte til Herren med al den Kraft og Alvor, som deres skrækkelige Omgivelse kunde indgive dem, og vedblev indtil den mørke Sky adspredtes, og da opdagede de til deres store Forbauselse, at de ogsaa vare omringede af Ild. Det var imidlertid ikke en Ild, som brændte dem og deres Klæder, ejheller fortærede den Fængslets Mure, men deres Skræk forlod dem og de bleve fyldte med en ubeskrivelig Glæde, thi Guds hellige Aand blev udgydt over dem og med forunderlige Ord gave de Luft for Pris og Taksigelse til Herren deres Gud. Atter naaede en stille, behagelig Røst deres Øren og sagde til dem: „Fred, Fred være med Eder, paa Grund af Eders Tro paa mit Højtelskede, som har været fra Verdens Grundvold blev lagt." Omtrent 300 Sjæle saa og hørte disse Ting, og de opløftede deres Øjne mod Himmelen, som aabnede sig for deres Blik, og hellige Engle kom ned og tjente dem.

Efterretningen om denne herlige Tildragelse spredte sig hurtig baade fjærn og nær i alle Lamanitternes Lande, og saa kraftig var Vidnesbyrdet, som blev aflagt desangaaende, og saa stærke vare Beviserne, som fremførtes, at Størstedelen af Folket troede, omvendte sig og adløde Evangeliet. Ligesom alle gode Hellige lagde de derefter Oprigtigheden af deres Omvendelse for Dagen ved at foretage Skridt til Oprejsning for deres tidligere Misgjerninger; de nedlagde deres Vaaben og forkastede deres falske Traditioner; deres tidligere Had bortveg for Kjærlighed og Fred, og de gjengave til Nephiterne Zarahemla og de andre Lande, som de havde frataget dem (Aar 30 f. K.) Saa stor var deres Omvendelse i denne Retning og saa grundig var Forandringen i deres Følelser, at de snart overgik Nephiterne i Tro og Retskaffenhed. Det er en beklagelig Kjendsgjerning, at mange af Sidstnævnte vare blevne forhærdede, ubodfærdige og meget ugudelige; dog fandtes der Saadanne iblandt dem, som fremdeles vare trofaste til Sandheden og som glædede sig overordentlig over deres tidligere Fjenders Omvendelse. Denne Glæde blev storlig forøget det følgende Aar ved Ankomsten af mange Missionærer fra det forhen formørkede og vankundige Folk. Bladet havde vendt sig; de to Folkestammer havde skiftet Plads. Laman underviste nu Nephi om Hellighed og Herrens Love. Og Gud var med dem, hans mageløse Kraft ledsagede dem, og naar de aabnede deres Mund, fyldte han dem med inspirerede

Sandheds Ord. Den Helligaand beseglede deres Vidnesbyrd og mange af Nephiterne troede og omvendte sig. Nephi og Lehi vare ejheller ledige; de lod deres Røst lyde om Evangeliets Sandhed højt og længe i det prægtige Zarahemla og omliggende Distrikter, hvorpaa de, tilligemed mange af de lamanitiske Prædikanter, fortsatte deres Virksomhed i Landet mod Nord.

Fred, stor Fred overalt paa det store Kontinent fra Nord til Syd og fra det atlantiske til det stille Hav paafulgte denne store Reformation. En Nephit kunde nu med største Sikkerhed besøge og udføre Forretninger i enhver Del af det udstrakte Land, og det samme kunde en Lamanit gjøre. Denne velsignede Fred havde Lykke og Velstand til Følge, hvilket afstedkom Stolthed, der efterfulgtes af talrige Synder, hvilke udartede sig til Stridigheder, Frafald og endelig til Krig. Alle disse Onder bragte Sorg og Bedrøvelse; Sorgen blødgjorde Folkets Hjærter til Omvendelse; Omvendelsen havde Guds Velsignelser til Følge og saaledes tilvejebragtes atter Fred og Lykke i Landet og lidt efter lidt Rigdom. I dette Afsnit af den nephitiske Nations Historie forekommer denne „evige Omgang", som dens inspirerede Historieskrivere bleve nødsagede til at berette. Efter fire korte Aars Lykke, Fred og Velvære begyndte Verdens Rigdomme at afstedkomme Stivsindighed og Opsætsighed mod Gud, forenet med et vanvittigt Attraa til at ville røve, plyndre og myrde deres Medskabninger. Dersom der nogensinde fandtes et Folk, som vare snare til at gjøre Ondt, saa var det Nephiterne paa den Tid. I Aaret 66 f. K. blev Cezoram, den øverste Dommer, myrdet ved en ukjendt Haand, medens han sad paa Dommersædet, og hans Søn, som Folket beskikkede til hans Efterfølger, fristede en lignende Skjæbne. Gadianton-Røverne tiltoge i Antal og Styrke og bleve saa at sige opfostrede iblandt Nephiterne, medens de mere retfærdige Lamaniter aldeles udryddede alle, som de fandt indenfor deres Grænser. Det ene Folk nedsank i Vantro, medens det andet voxede i Naade og i Kraften af Guds hellige Aand.

Nephi opholdt sig paa det nordlige Kontinent til Aaret 23 f. K., da han paa Grund af Indbyggernes Forkastelse af hans Lærdomme og Profetier vendte med Sorg tilbage til Zarahemla; men ejheller her fandt han nogen Trøst. Gadianton-Røverne havde faaet Dommersædet i deres Besiddelse og krænkede og fordrejede Lovene til deres egen Fordel, i Overensstemmelse med deres sandselige Lyster og Begjærligheder. De retfærdige Mænds og Kvinders Liv, Ejendele, Frihed og Dyd blev regnet for Intet eller som Biting og blev ofte givet til Pris for deres Vellyst og Ugudelighed.

(Forts.)

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af N. Wilhelmsen, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording.